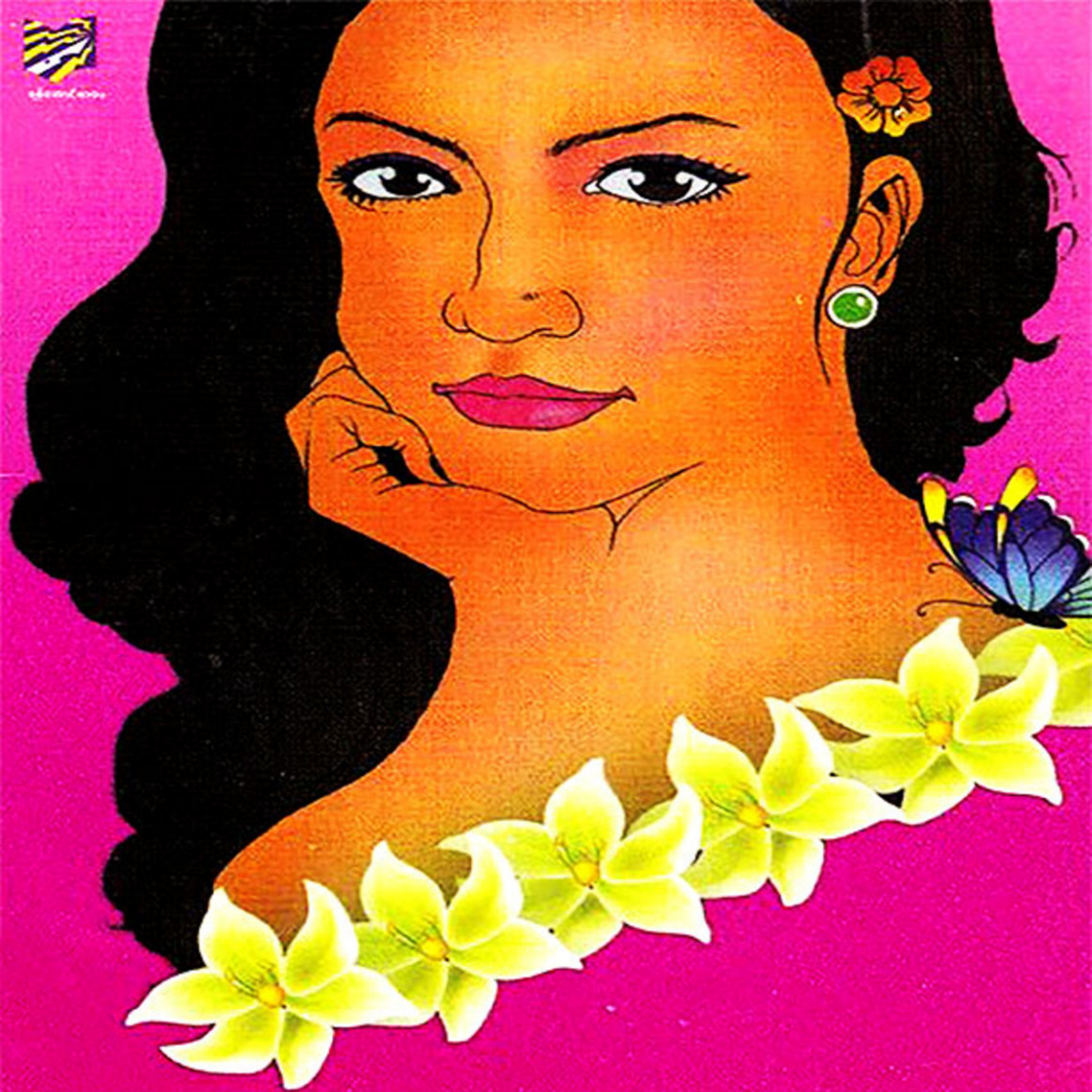

ညီမငယ်တွေ သိစေချင်

သထုံ ဖိုးပါ

ကျွန်မပြောချင်တာက

တဏှာအားကြီးပြီး

ရာဂဘီလူးအပူးခံနေရတဲ့

ဘာသာခြားမိစ္ဆာသူဌေးတွေရဲ့ အိမ်မှာ

အကြောင်းကြောင်းကြောင့် ရောက်သွားခဲ့ရင်

မြန်မြန်ပြန်ထွက်လာပါ ညီမငယ်တို့ ရေ ...

နန်းမြိတ်မြိတ်သလူ

ကျေးဇူးတင်လွှာ

ဤစာအုပ် ဖြစ်မြောက်ရေးအတွက် လိုအပ်သော ကွန်ပျူတာ၊ ပရင်တာနှင့် စာရွက်စာတမ်း များကို လိုလေသေးမရှိ အဘက်ဘက်မှ ဝိုင်းဝန်းကူညီ လှူဒါန်းပေးကြသော ဦးချစ်ဦး (ဒေါ်သန်းစိန်) သား/သမီး မြေးမြစ် တစ်စုတို့ အားလည်းကောင်း၊ မန်းအောင်ကြိုင်မိတ္တူနှင့် အဖွဲ့သားများအားလည်းကောင်း၊ အားလပ်ချိန်ဝယ် စာဝိုင်းကူရိုက်ပေးသော တပည့်တူမောင် အရှင်ကု မာရ (ဓမ္မစရိယ)နှင့် တပည့်တူမ မနှင်းနှင်းအေး (ခ) ကမ္ဘီမောအား လည်းကောင်း၊ စာမူကြမ်းကို ဖတ်ရှုပြင်ဆင်

ပေးသော ဆရာမ အေးမိုးနှင့် ဆရာမ မသူဇာတို့ အားလည်းကောင်း၊
စာအုပ်ဖြစ်အောင် စီစဉ်ထုတ်ဝေပေးသော ရန်အောင်စာပေမှ ဦးလှတိုး
အား လည်းကောင်း၊ ထို့အပြင် ကျေးဇူးတင် ထိုက်သူ အားလုံး ကျေးဇူး
အထူးတင်ရှိပါကြောင်း။

စာရေးသူ
သထုံ-ဖိုးပါ

ကျွန်မ ကရင်တိုင်းရင်းသူတစ်ယောက်ပါ။ ကျွန်မရဲ့ မိဘဘိုးဘွားတွေဟာ ဘာသာတရား အလွန်ကိုင်းရှိုင်းတဲ့ သူတွေပါ။ ကျွန်မတို့ မှာ မောင်နှမသုံးယောက်ရှိပါတယ်။ ကျွန်မက နို့ညှာပါ။ ကျွန်မမောင်လေးမွေးပြီး သုံးနှစ်သားအရွယ်မှာ ကျွန်မတို့ ဖခင် ဆုံးသွားပါတယ်။ ကျွန်မကတော့ ခြောက်နှစ်သမီးပေါ့။

အဲဒီအချိန်ကစပြီး ကျွန်မတို့ အမေလည်း သီလရှင်ဝတ်ပြီး ကျွန်မတို့ကို အဒေါ်အိမ်မှာ ထားခဲ့ ပါတယ်။ ကျွန်မကတော့ အဒေါ်လက်ထဲကနေ ဘွဲ့ရတဲ့ အထိ ကျောင်းနေလိုက်ရပါတယ်။ အစ်မကြီး ကတော့ ဆယ်တန်းတက်တဲ့ နေ့မှာ ပဲ ကျောင်းဆက်မနေတော့ဘဲ တစ်ဖက်နိုင်ငံကို အလုပ်သွားလုပ် လိုက်ပါတယ်။

ကျွန်မလည်း ဘွဲ့ရပြီးတော့ ဘာမှ အလုပ်အကိုင်မရှိသည့်အတွက် တစ်ဖက်နိုင်ငံ မဲဆောက်မြို့ကို ရောက်သွားပါတယ်။

ကျွန်မတို့ ခေတ်ကဆိုရင် ဘန်ကောက် မပြောနဲ့ ၊ မဲဆောက်မှာ တောင် အိမ်ဖော်အလုပ်ရဖို့ လူကယ်ရီနဲ့ သွားရပါတယ်။ ကျွန်မတို့ ကို လာခေါ်တဲ့ ကယ်ရီက ကျွန်မနဲ့ အတူ မနီဆိုတဲ့ ကောင်မ လေးတစ်ယောက်ရယ်၊ ကျွန်မရယ်။ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက် မဲဆောက်သူဌေးကို သွားပြတယ်။ အဲဒီ သူဌေးက ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်ထဲက ကျွန်မကိုရွေးပြီး ခေါ်ထားလိုက်တယ်။ မနီကတော့ ကယ်ရီနဲ့ ပြန်ပြီးပါသွားတာပေါ့။

ဖြစ်ချင်တော့ ကျွန်မရောက်တဲ့ သူဌေးအိမ်က ဘာသာခြားအိမ်ဖြစ်နေတာ နောက်မှ သိရတော့ ကျွန်မ ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့ဘူး။ ဘယ်မှ

လည်း မသွားတတ် မလာတတ်တော့ ကျွန်မ အောင့်အီး ပြီးနေလာခဲ့တာ တစ်နှစ်ပြည့်သွားတယ်။

ကျွန်မသူဌေးဟာ ကျွန်မအဖေအရွယ်လောက်ရှိပါတယ်။ ကျွန်မ သူနဲ့ နေလာတာ တစ်နှစ် အတွင်းမှာ သူ့ရဲ့ အားကြီးတဲ့ ကာမရာဂဒဏ်ကို အလူးအလဲခံရပါတယ်။ အစပထမတော့ ကျွန်မ ထင်တာ ကျွန်မဟာ သူ့သမီးအရွယ်မို့ သမီးတစ်ယောက်လိုသဘောထားပြီး နမ်းတာပြုတာပဲဖြစ်မှာ ပေါ့။ နောက်ကျတော့ အဘိုးကြီးက အတင့်ရဲလာတာကို တွေ့ရတယ်။

ကျွန်မ အိမ်နောက်ဖေးမှာ ရှိနေစဉ် အလုပ်လုပ်စဉ် ရေချိုးစဉ်မှာ ဆိုရင် သူဝင်လာလို့ ကတော့ သူ့ရဲ့ ကာမရာဂဒဏ်ကို တစ်မျိုးမဟုတ်တစ်မျိုး ခံရစမြဲပါပဲ။ ကျွန်မကလည်း ဒီအိမ်ကနေ ထွက်ပြေး ဖို့ စဉ်းစားမိပါတယ်။

ဘယ်ကိုသွားလို့ ဘယ်ကိုလာရမှန်းလည်း မသိ၊ ရှမ်းပုလိပ်ဖမ်းပြီး နှိပ်စက်မှာ ကြောက်တာ က တစ်ကြောင်းကြောင့် ကြိတ်မှိတ်ပြီးတော့နေရင်း ထွက်ပေါက်ရှာနေပါတယ်။

သူ့ရဲ့ အတင့်ရဲမှုကြောင့် တစ်နေ့ ကျွန်မရေချိုးဖို့ ပြင်ဆင်နေချိန် သူဝင်လာပြီး ကျွန်မကို အတင်းဝင်ဖက်တဲ့ အချိန်မှာ သူ့မိန်းမနဲ့ ပက်ပင်းတိုးလေရော ကျွန်မအထင်နဲ့ ကတော့ ဒီလိုပက်ပင်း တိုးမှကောင်းတယ် နောက်ကျရင် သူမလုပ်ရဲတော့ဘူးလို့ ထင်ခဲ့တာ ကျွန်မ ထင်ထားတာထက် တခြား စီ ဖြစ်သွားတယ်။

အဲဒီအချိန်ကစပြီး အဘွားကြီးနဲ့ သူနဲ့ မကြာခဏစကားများ ရန်ဖြစ်နေတာကို တွေ့နေရ ပါတယ်။ ရန်ဖြစ်ပြီးတိုင်း အဘွားကြီးက ကျွန်မဘက်ကိုလှည့် လာပြီး ရန်လုပ်ပါတော့တယ်။ အဘိုး ကြီး မရှိတဲ့ နေ့ဆိုရင်

ကျွန်မကို ပါးရိုက်ပစ်တာတို့ ဘာတို့ တောင်လုပ်လာပါတယ်။ နစ်နစ်နာနာ စကားတွေနဲ့ လည်း ပြောတယ်။

ဒါနဲ့ ကျွန်မလည်း ဒီအိမ်မှာ နေလို့ မဖြစ်တော့ဘူး ဆိုပြီး တစ်နေ့ အဲဒီအိမ်ကနေ ထွက်ပြေး လိုက်တယ်။ ဦးတည်ရာသွားရတဲ့ ဘဝပေါ့။ ကျွန်မလည်း လမ်းမကြီးပေါ်ကို မလျှောက်ရဲတော့ဘူး။ သူများ အိမ်ကြို အိမ်ကြားတွေမှာ လျှောက်သွားမှ ပဲ မျက်စိပိုလည်ပြီး ဘယ်သွားလို့ ဘယ်လာရမှန်း မသိတော့ဘူး ဖြစ်သွားတယ်။

ကျွန်မ လမ်းမကြီးအပေါ်ကိုထွက်လာတော့ ရှမ်းပုလိပ်နဲ့ ပက်ပင်းတိုးပြီး ကျွန်မကိုလိုက် ရော၊ မကြာလိုက်ဘူး၊ ကျွန်မသူဌေးရောက်လာပြီး လာပြန်ခေါ်သွားပါတယ်။ အိမ်ရောက်တော့ သူဌေးက ကျွန်မကို ဘာပြောတယ်မှတ်လဲ။

"မင်းပြေးလို့ မလွတ်ပါဘူး"

"မင်းကို အခု ငါပြန်ရွေးထားတာ ပုလိပ်တွေကိုလည်း မင်းဟာ ငါ့ရဲ့ မယားလို့ ပြောထားပြီး သား မင်းနောက် ပြေးဖို့ မစဉ်းစားနဲ့ ဒီတစ်ခါပြေးရင် ပုလိပ်မိလို့ ကတော့ မင်းကို ငါမကူတော့ဘူး။ ပုလိပ်တွေ မင်းကို ကြိုက်သလိုလုပ်ပါစေတော့"

ကျွန်မလည်း ကျားရှေ့ရောက်တဲ့ ယုန်သူငယ်လိုဖြစ်ပြီး အားငယ်မိကာ ငိုခြင်းမှ တစ်ပါး ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့ပါဘူး။

အဘွားကြီးကလည်း သူ့ယောက်ျားနဲ့ မကြာခဏ စကားများရန်ဖြစ်ပြီး တစ်နေ့ အိမ်ပေါ်ကနေ ဆင်းသွားပါလေရော။

အဘွားကြီးအိမ်ပေါ်ကနေ ဆင်းသွားတော့ ကျွန်မဟာ သူ့အလိုလို အဘိုးကြီးရဲ့ မယားဖြစ် သွားရပြီပေါ့။ အဲဒီလိုပဲနေလာရာ ကျွန်မလည်း

သားလေးတစ်ယောက် မွေးဖွားသွားတယ်ဆိုပါစို့။

အဘိုးကြီးကလည်း သူ့မယားကြီးနဲ့ မပြတ်ပါဘူး။ သူများ မယားငယ်ဘဝနဲ့ နေရတာ အင် မတန်မှ ကျဉ်းကြပ်နေတဲ့ အချိန်မှာ ကျွန်မ ထွက်ပေါက်ထပ်ရှာပြန်တယ်။ ဒီတစ်ခါတော့ သားလေးပါ ခေါ်ပြီး အလွတ်ပြေးမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်တယ်။

ဘာသာခြားအိမ်မှာ ဘုရားမရှိ တရားမရှိ သံဃာမရှိနဲ့ ငါမနေတော့ဘူး ငါ့သားလေးကို လည်း ရှင်ပြုပေးရမှာ မဟုတ်ဘူး ။ ငါမြန်မာနိုင်ငံကိုပဲ အပါခေါ်မယ်ဆိုပြီး ထွက်ပေါက်ရှာတာပေါ့။

ကံကောင်းချင်တော့ တစ်နေ့ ကျွန်မအိမ်မှာ ချက်ပြုတ်ဖို့ မဲဆောက်ဟင်းသီးဟင်းရွက်ဈေး တန်းကို ဈေးဝယ်ထွက်ရင်း မနီနဲ့ ပြန်ဆုံခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်မ မနီကို သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်ပြီး ဟုတ်ပါတယ် မနီမှ မနီအစစ်ပါ။ မနီကတော့ ဈေးဆစ်ရင်း ကျွန်မကိုမတွေ့လိုက်ဘူး။

သူ့အနားကို ကပ် လာပြီး -

"မနီ"

"ဟယ် ... မြတ်မြတ်သူ၊ နင်ဝလို့ လှလို့ ပါလား"

"မနီအခု ဘယ်မှာ အလုပ်လုပ်နေလဲ ...?"

"စက်ရုံတစ်ခုမှာ ပါ"

"နင်ကော အဲဒီအိမ်မှာ ပဲလား"

"ဟုတ်တယ် အဲဒီအိမ်မှာ ပဲ။ ကျွန်မလည်း မနေချင်တော့ဘူး။ သုံးနှစ်ရှိသွားပြီ မနီရဲ့ ။ အဲဒီ အိမ်ကနေထွက်ချင်တယ် မနီ၊ ကျွန်မကို ကူညီပါ

ဦး"

"မြတ်မြတ်သူ နင့်ကို ငါဘယ်လိုကူညီရမှာ လဲ"

"မနီတို့ က အပြင်မှာ နေတဲ့ လူဆိုတော့ မဲဆောက်မြို့မှာ နောကျေ နေပြီ။ ကျွန်မက အိမ်ထဲမှာ ပဲဆိုတော့ ဘယ်မှ မသွားတတ် မလာတတ်၊ နောက်ပြီးတော့လည်း အဘိုးကြီးက ကျွန်မကို အရမ်း ချုပ်ချယ်တယ်။ အိမ်စားဖို့ ဈေးတစ်မျိုးပဲ ထွက်ဝယ်ခွင့်ပြုတယ်။ ဒါတောင်မှ သူမအားလပ်လို့ သူ အားလပ်ရင် သူ လိုက်ပို့ပေးတယ်"

"မြတ်မြတ်သူ နင့်စကားက ဘယ်လိုကြီးလဲ"

"ဟုတ်တယ်မနီရဲ့ ။ ကျွန်မလေ အခု သူနဲ့ ညားပြီး သူ့မယားငယ် လုပ်နေရတယ်။ အခု ကျွန်မ သားလေးတစ်ယောက်မွေးပြီးပြီ။ သားလေးတစ်နှစ်တောင်ပြည့်သွားပြီ မနီရဲ့ "

"ဪ ... မြတ်မြတ်သူရယ် ဖြစ်မှ ဖြစ်ရပလေ"

"မနီ ဒါတွေက ထားလိုက်ပါတော့ ကျွန်မထိုက်နဲ့ ကျွန်မကံပေါ့။ ကျွန်မ မြန်မာနိုင်ငံဘက် ကိုပဲ ပြန်ချင်တယ်။ ကျွန်မကို ကူညီပါ"

"မြတ်မြတ်သူ နင့်မှာ ဖုန်းရှိလား"

"အိမ်ဖုန်းတော့ ရှိတာပေါ့။ ကျွန်မမှာ တော့ လက်ကိုင်ဖုန်းမရှိဘူး"

"ဒီလိုလုပ်မယ်လေ၊ ကျွန်မအဘိုးကြီး ခရီးထွက်တဲ့ နေ့ တစ်နေ့ကို ရွေးပြီး မနီဆီကို ကျွန်မ ဖုန်းဆက်လိုက်မယ်။ မနီနဲ့ ပြန်ပြီး ဆက်သွယ်လို့ ရတဲ့ ဖုန်းနံပါတ်တစ်ခုလောက်ပေးထား"

"ရတာပေါ့။ ရော့ (.....) ဒီဖုန်းနံပါတ်နဲ့ ငါ့ကို ပြန်ဆက်သွယ်"

"မနီရေ ကျေးဇူးပဲကွယ်"

"ကျွန်မလေ မနီနဲ့ ပြန်တွေ့ပြီးမှ ပဲ ကျွန်မရဲ့ စိတ်တွေ ရွှင်လန်းပြီး ကယ်တင်ရှင်တစ်ယောက် တွေ့နေသလိုပါပဲ"

"ရပါတယ် မြတ်မြတ်သူရယ်၊ သူများ နိုင်ငံမှာ အရေးကြီးလို့ ကတော့ သွေးနီးရမှာ ပေါ့"

တစ်နေ့တော့ အဘိုးကြီး နှစ်ရက်သုံးရက်ကြာတဲ့ ရက်ရှည်ခရီးတစ်ခု ထွက်ဖို့ ကြိုလာပါပြီ။ ကျွန်မလည်း အဆင်သင့်ပြင်ထားပါပြီ။ အဘိုးကြီးခရီးစထွက်တာနဲ့ မနီပေးထားတဲ့ ဖုန်းနံပါတ်နဲ့ ဆက်သွယ်လိုက်ပါတယ်။

"ဟလို ... မနီလား"

"ဟုတ်ပါတယ် ဘယ်သူလဲ"

"မြတ်မြတ်သူပါ"

"ဪ ... မြတ်မြတ်သူလား ပြောပြော၊ လာကြိုရတော့မှာ လား"

"မနီ ဒီည လာကြိုလို့ မဖြစ်မလား"

"ညနေ (၄) နာရီကနေ ည (၁၂) နာရီအတွင်း ပုလိပ်အရမ်းရှုပ်တယ်။ ဒီအချိန်ဟာ မြန်မာ ဘက်ကလူတွေကို ဖမ်းဆီးနေတဲ့ အချိန်ပဲ။ ဒီလိုလုပ်မနက်ဖြန်မနက် (၅) နာရီ နင်နဲ့ ငါဆုံခဲ့တဲ့ ဟင်းသီးဟင်းရွက်ဈေးကို လာခဲ့၊ ဖြစ်မလား ဘာပါဦးမလဲ"

"ဖြစ်တယ် ဖြစ်တယ်မနီ ဘာမျှ မပါဘူး ဆက်ဆက် လာကြိုနော်"

"စိတ်သာချပါ မြတ်မြတ်သူရဲ့ "

ဒါနဲ့ မနက် (၅) နာရီ မနီနဲ့ တွေ့ဆုံခဲ့တဲ့ ဟင်းသီးဟင်းရွက်ဆိုင်မှာ ပြန်ဆုံပြီး မနီ ကျွန်မကို သူတို့ နေတဲ့ အလုပ်သမားတန်းလျားကို

ခေါ်သွားပြီး ခဏပေးနေလိုက်ပါတယ်။

"မနီ ကျွန်မကိုလေ ဘုန်းကြီးကျောင်းတစ်ကျောင်းကို လိုက်ပို့ပေးလို့ ရမှာ လား"

"ရတယ်ရတယ် တောရကျောင်းကို လိုက်ပို့ပေးမယ်။ အဲဒီ တောရ ကျောင်းကဘုန်းကြီးဟာ မြတ်မြတ်သူတို့လို ကရင်ဘုန်းကြီးပဲ"

မနီလည်း သူ့အလုပ်ကိစ္စတွေ လုပ်ပြီးတော့ ကျွန်မကို တောရကျောင်းအရောက် လိုက်ပို့ပေး ပါတယ်။

ကျွန်မလည်း တောရကျောင်းကို ရောက်သွားတော့ သုံးနှစ်သုံးမိုး ကျောင်းကန်ဘုရားနဲ့ ဝေး ရသူ ကျွန်မအဖို့ စိတ်တွေကလည်း ကြည်နူး လိုက်တာ ကိုယ့်နိုင်ငံကို ကိုယ်ပြန်ရောက်ပြီလို့ တောင် အောက်မေ့ရတယ်။

ဘုန်းဘုန်းဘုရားကလည်း ကျွန်မနဲ့ လူမျိုးတူဆိုတော့ ကျွန်မနဲ့ ကရင်လိုပဲ တဝကြီးပြောပြီး မှ ကျွန်မရဲ့ ဖြစ်စဉ်ကို သိသွားတော့ ကျွန်မကို ဘုန်းဘုန်းက သနားသွားတယ်။

"ရပါတယ်ဒကာမ၊ ဒီကျောင်းရောက်ရင် ဘာမှ မပူနဲ့ တော့ မနက်ဖြန် ကျောင်းကားနဲ့ ပဲ ကူးဂိတ်ကို ဘုန်းဘုန်းကိုယ်တိုင် လိုက်ပို့ပေးမယ်"

မနီနဲ့ တောရကျောင်းဆရာတော်ရဲ့ အကူအညီနဲ့ ကျွန်မသားလေးကို အပါခေါ်ပြီး ကျွန်မရွာ ကို ရှောရှောရှူရှူနဲ့ ပဲ ပြန်ရောက်လာပါပြီ။

ကျွန်မဆွေမျိုး မောင်နှမတွေကြားမှာ ပြန်ရောက်လာတော့ ကျွန်မကိုဝိုင်းပြီး ဆီးကြိုလိုက် ကြတာ သားလေးကိုလည်း ဝိုင်းပြီးချစ်ကြလို့ ကျွန်မစိတ်ချမ်းသာလို့ တောင် မဆုံးသေးဘူး စိတ် နှောင့်ယှက်စရာ ဖြစ် ပေါ်လာပြန်ပြီ။

ဘာသာခြားစုံစမ်းရေးအဖွဲ့က ကျွန်မ ရွာကိုရောက် လာပြီး
ကလေးပြန်လာတောင်းကြတယ် လေ။

ကျွန်မလည်း ဆွေမျိုးကြားထဲကို ပြန်ရောက်ပြီဆိုတော့ ခပ်မာမာပါ
ပဲ။

"ကျွန်မသားကို ကျွန်မပိုင်တယ်။ ကျွန်မက ရှင်တို့ သူဌေးကို ဘာဖြစ်
လို့ ပေးလိုက်ရမှာ လဲ"

"မဟုတ်ပါဘူးညီမရယ်။ ကလေးက ညီမနဲ့ နေရင် ဆင်းဆင်းရဲရဲဖြ
စ်မှာ စိုးလို့ သူ့အဖေက လာပြီး ပြန်ခေါ်ခိုင်းလိုက်တာပါ"

"ကျွန်မပြန်မပေးနိုင်ဘူး။ ဆင်းရဲလည်း ဆင်းရဲပါစေ၊ ရှင်တို့ လူယု
တ်မာသူဌေးကို ကျွန်မ လည်း ပြန်ပြီး မပေါင်းနိုင်သလို ကျွန်မအလိုမတူ
ဘဲ ကျွန်မကို အနိုင်ကျင့်ပေါင်းသင်းပြီး ရလာတဲ့ ဒီကလေးကိုတော့ ရှင်
တို့ လူယုတ်မာသူဌေးလက်ထဲကို ဘယ်တော့မှ ပြန်မထည့်ပေးနိုင်ဘူး။
ကျွန်မ သားကို ကျွန်မကျွေးမွေးပြုစု စောင့်ရှောက်နိုင်တယ်။ မြန်မာနိုင်
ငံမှာ ငတ်ပြီးတော့ သေတဲ့ မသာ တစ်ယောက်မှ မရှိသေးဘူး"

"မဟုတ်ပါဘူး ညီမရယ်"

"ညီမလည်း ပြန်မလိုက်ဘူး။ ကလေးလည်း ပြန်မထည့်ပေးဘူးဆိုရ
င် လစဉ်ကြေးထောက်ပံ့ ပေးတာကိုတော့ လက်ခံပေးပါနော်"

"ကျွန်မလက်မခံနိုင်ပါဘူး။ ကျွန်မပြောပြီးပြီပဲ။ ရှင်တို့ လူယုတ်မာ
သူဌေးဆီမှာ ဘာမျှော် လင့်ချက်မှ မထားဘူးဆိုတာ"

"ညီမက ကလေးနဲ့ ဆိုတော့ ဒုက္ခရောက်မှာ စိုးလို့ သူဌေးရဲ့ စေတ
နာကို နားလည်ပေးပါ"

"ရှင်တို့ ကို ကျွန်မပြောရမှာ အားနာတယ်"

"အားမနာပါနဲ့ ညီမရယ် ပြောသာပြောပါ"

"ပြော ဆိုရင်တော့ ကျွန်မပြောရပါလိမ့်မယ်။ ရှင်တို့ ကတော့ စေတနာစေတနာနဲ့ ငွေကိုဗန်းပြ ပြီး ကျွန်မတို့ သားအမိကို ရှင်တို့ မိစ္ဆာဘာသာထဲမှာ ဆွဲသွင်းနေတယ်ဆိုတာ ကျွန်မသိပါတယ်။"

ကျွန်မဟာ တောသူဆိုပြီးတော့ ဘာမှ မသိဘူးလို့ တော့ မထင်ပါနဲ့ ကျွန်မဟာ ဘွဲ့ရပြီးသား ပါ။ ရန်ကုန်မှာ ဒေးတက်ပြီးတော့ကို ဘွဲ့ယူလာတဲ့ သူပါ။

အခု ကျွန်မတို့ မိသားစုအခြေအနေကို ကြည့်ရင် ရှင်တို့ သိနိုင်မှာ ပါ

။

ရှင်တို့ ဘာသာ မတရားတဲ့ သာသနာပြုနည်းတွေ ကျွန်မအကုန်လုံး သိပါတယ်။ လူကိုလူနဲ့ ဝါးမျိုမယ် မြန်မာတိုင်းရင်းသူ မိန်းကလေးတွေကို ငွေနဲ့ ဗန်းပြပြီး အတင်းအဓမ္မ ယုံကြည်ကိုးကွယ် ခိုင်းမယ်။ ဒါတွေဟာ ရှင်တို့ ရဲ့ မတရားတဲ့ သာသနာပြုနည်းတွေပါ။ မြန်မာတစ်မျိုးသားလုံးကို စော်ကားရာရောက်ပါတယ်။

နောက်ဆုံးအနေနဲ့ ကျွန်မပြောမယ်။ ကျွန်မဟာ ငတ်လို့ သူများ နိုင်ငံမှာ အ လုပ်သွားလုပ် တာ မဟုတ်ဘူး ။ ကိုယ့်အင် ကိုယ်အားနဲ့ ငွေရှာကြည့်ချင်တဲ့ သဘောနဲ့ ရောက်သွားတာ။

ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ ကံဆိုးတယ်လို့ ဆိုရမှာ ပေါ့။ ရှင်တို့ လူယုတ်မာသူဌေးနဲ့ ကျွန်မ အဖေအရွယ် လောက်ရှိတဲ့ သူတစ်ယောက်ကို ကျွန်မလင်လုပ်ဖို့ ဘယ်တော့မှ မစဉ်းစားခဲ့ဘူး။ ရှင်တို့ လူယုတ်မာ သူဌေးရဲ့ ယုတ်မာပက်စက်မှုကြောင့် ကျွန်မအပျိုစင်ဘဝ အဖျက်ဆီးခံလိုက်ရတာ ကျွန်မတစ်သက် မမေ့ဘူး။ ရှင်တို့ ပြန်တော့ ဘယ်တော့မှ လာမဆက်သွယ်ပါနဲ့ "

"အဲဒါနဲ့ ဒီကောင်တွေ နောက်ထပ်လာသေးလား"

"မလာတော့ပါဘူးဘုရား"

"ဒကာမလေးသားကကော အခု အသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ"

"(၁၆)နှစ်၊ ဆယ်တန်းပါဘုရား"

"သူ့အဖေအကြောင်းတွေဘာတွေရော သူ မမေးဘူးလား"

"ငယ်ငယ်တုန်းကတော့ မေးတယ်ဘုရား။ အခုကြီးလာတော့ တစ်ခါ
မှ မမေးတော့ဘူး ဘုရား"

"သူ့အဖေဟာ ဘာသာခြားဖြစ်နေတယ်။ ချမ်းလည်း ချမ်းသာတယ်
ဆိုတာ သူသိရင် သူ ဘယ်လိုနေမယ်ထင်သလဲ"

"အခုအနေအထားအရဆိုရင် သားလေးကတော့ ဘာသာခြားဆို န
ည်းနည်းမှ သူကြည့်လို့ မရဘူးဘုရား"

"အေးပေါ့လေ၊ သူ့အမေသွေးပါနေလို့ ဖြစ်မယ်နော်"

"ဟင်း ... ဟင်း ... ဟုတ်မှာ ပေါ့ဘုရား"

"အေး ... အေး ... ဒကာမလေး ဇာတ်ကြောင်းကို အခုလို မကွယ်မဝ
က် ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ပြောပြတဲ့ အတွက် ဦးဇင်းလည်း စာမူကြမ်းတစ်ခု ရ
သွားတာပေါ့"

"တင်ပို့ဘုရား၊ တပည့်တော်မလည်း ဘုန်းဘုန်းဘုရား။
ဒီဆောင်းပါးမျိုးတွေ ရေးတယ်လို့ သူငယ်ချင်းမက ပြောလို့ တပည့်
တော်မဘဝလိုမျိုး သိစေချင်လို့ သူခေါ်လာတာနဲ့ တပည့်တော်မ လိုက်
လာတာပါဘုရား"

"နောက်လည်း ညီမငယ်များ အကယ်၍ အကြောင်းကြောင်းကြောင့်

ဒကာမလေးလို ဘာသာခြား သူဌေးအိမ်ကိုရောက်ခဲ့ရင် သတိပေးစကား
လေးတွေ ဘယ်လို ပေးချင်သလဲ ပြောပါဦး။"

"တပည့်တော်မလို မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ရှိသူများ အတွက်
အကြောင်းကြောင်းကြောင့် ဘာသာ ခြားအိမ်မှာ ရောက်ခဲ့မယ်ဆိုရင် သ
တိပေးချင်တာက -

၁။ အတတ်နိုင်ဆုံး မြန်မြန်ထွက်သွားဖို့ ၊

၂။ ထိုသူတို့ သည် ကိုယ့်လူမျိုးလည်း မဟုတ် ကိုယ့်ဘာသာလ
ည်း မဟုတ်သည့်အတွက် ကိုယ့်ကို ဖျက်ဆီးဖို့ ရန် ရာနှုန်းပြည့်ရှိသည် ။

၃။ အဖျက်ဆီးခံရပါက တပည့်တော်ရဲ့ ကျင့်ဆောင်မှုကို အတု
ယူကြပါရန်။

၄။ သူတို့ ကြိုးဆွဲရာကို ကမိပါက စစ်မှန်သော ကိုယ့်အမျိုး၊ ကို
ယ့်ဘာသာ၊ ကိုယ့်သာသနာကို ကိုယ်စွန့်ပစ်ရပါလိမ့်မည်။

၅။ မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ခိုင်ခိုင်မာမာဖြင့် အမျိုး ဘာသာ သာသနာ
တော်ကြီးကို စောင့်ရှောက်ကြပါစို့လို့ သတိပေးချင်ပါတယ်ဘုရား ..."

"အေးကွယ် သာဓု သာဓု သာဓု"

(မှတ်ချက်။ ။ ဤဆောင်းပါးသည် မမြတ်မြတ်သူကိုယ်တိုင်ရင်ဖွ
င့်ပြောဆိုချက်ကို စာရေးသူ ပြန်လည်ကာ တန်ဆာဆင် ရေးသားဖွဲ့ဆို
ထားပါသည်။)

အမျိုးသားရေး စိတ်မအေးကြစေချင်

အမျိုးသားရေး

စိတ်အေးနေလျှင်

မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ရှင်သန်ထက်မြက်မှု အားနည်း လာပါလိမ့်မယ်။
မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ရှင်သန်ထက်မြက်မှု အားနည်းလာရင် အမျိုးဂုဏ် ဇာတိ ဂုဏ်တွေ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာတွေ တစ်စတစ်စနဲ့ ပပျောက်သွားမှာ သေချာပါတယ်။

တို့ ဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာတိုင်းရင်းသားတွေ မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ရှင်သန်ထက်မြက်ဖို့ အမျိုးဂုဏ် ဇာတိဂုဏ် မြင့်မားဖို့ အတွက် အမျိုးသားရေးအတွက် စိတ်မအေးကြပါနဲ့ လို့ သတိပေးကာ ရေးသား တင်ပြချင်ပါတယ်။

နိုင်ငံတော်ကလည်း ဒို့တာဝန်သုံးပါးထဲမှာ လူမှုရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်ဆိုတာ ပါပါတယ်။ လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်ကို ကြည့်လိုက်ရင် -

၁။ တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြင့်မားရေး။

၂။ အမျိုးဂုဏ်ဇာတိဂုဏ် မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။

၃။ မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး။

ဒီအရေးသုံးပါးဟာ တို့ ဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာတိုင်းရင်းသူ တိုင်းရင်းသားတွေ နိမ့်ကျနေတဲ့ စိတ် ဓာတ်ကို ဆော်ဩပေးလိုက်တဲ့ သတိပေးနှိုးဆော်ချက်တွေပါ။ နေ့နေ့ညည တီဗီတွေမှာ ရော၊ ရေဒီယို တွေမှာ ရော၊ သတင်းစာတွေမှာ ရော၊ ထုတ်ဝေဖြန့်ချိတဲ့ စာအုပ်စာပေ ဂျာနယ်ကစ နေရာတိုင်းမှာ အချိန်မရွေး နေရာမရွေး တွေ့ရှိနိုင်ပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ တို့ အမျိုးသားတွေ ကွဲပါးစောင်းတီးသလို ဖြစ်နေကြတယ်။ ကွဲပါးစောင်းတီးတယ် ဆိုတဲ့ မြန်မာစကားပုံလေးကို ဒီဆောင်းပါးအတွက် အဓိပ္ပာယ်ပိုပြီး ပြည့်စုံသွားအောင် စာဖတ်သူတို့ အား နည်းနည်းတင်ပြချင်ပါတယ်။

ရှေးအခါက စောင်းတီးအလွန်ကျွမ်းကျင်တဲ့ စောင်းသမားတစ်ယောက်ရှိပါတယ်။ သူ့ရဲ့ စောင်းသံဟာ ကြားနာရသူတွေရဲ့ စိတ်နှလုံးကို ယူကျုံးနှစ်သိမ့်စေနိုင်ပါတယ်။ အဲဒါကြောင့် စောင်းသမားဟာ သူ့ကိုယ်သူ အထင်ကြီးလာပါတော့တယ်။

တစ်နေ့မှာ -

စောင်းသမားဟာ စောင်းကိုပိုက်ပြီး ရွာအပြင်ကွင်းစပ်တစ်နေရာကို သွားပြီး မြက်စားနေတဲ့ ကျွဲတစ်ကောင်အနားကိုသွားပြီး မိမိရဲ့ စောင်းလက်ရာကို အစွမ်းကုန်တီးပြနေပါတယ်။

ကျွဲကြီးကတော့ မြက်စားတာတောင် ဇိမ်မပျက်ပါဘူး။ စောင်းသမားဟာ ခြေကုန်လက်ပန်း ကျပြီး ချွေးဒီးဒီးတောင် ကျနေပါတယ်။

အဲဒါနဲ့ စောင်းသမားဟာ ကျွဲကြီးကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး -

ဟိတ် ... ဟိတ် ... ကျွဲကြီးလို့ ခေါ်လိုက်တော့ ကျွဲကြီးကလည်း မြက်

စားရာမှ ခေါင်းလေးကို မော့ပြီး စောင်းသမားကို ပြန်ကြည့်ကာ -

စောင်းသမားဟာ ကျွဲကြီးကို မေးလိုက်တယ်တဲ့ ။

"ငါတီးတဲ့ စောင်းသံ မင်း နားထောင်လို့ ကောင်းသလားတဲ့ "

အဲဒီအချိန်မှာ တိုက်ဆိုင်ချင်တော့ ကျွဲကြီးရဲ့ နားနှစ်ဖက်မှာ ယင်
ကောင်တွေထိုးတာနဲ့ မိမိခေါင်းကို ခါယမ်းရင်း -

ဟွတ် ... အွတ် ... လို့ အသံထွက်သွားတယ်။

အဲဒီအခါကျမှ စောင်းသမားဟာ -

ဪ ... ငါ့စောင်းသံကို ဒီကျွဲကြီးက နားမှ မလည်ဘဲကိုး။
သူဘယ်ကြိုက်မလဲလို့ သိသွား တယ်တဲ့ ။ အခုလည်း တို့ ဗုဒ္ဓဘာသာ အ
မျိုးသား အမျိုးသမီးတွေဟာ အမျိုးသားရေးစိတ်ဓာတ်ဆိုတာ ဘာလဲ။

အမျိုးဂုဏ် ဇာတိဂုဏ်ဆိုတာ ဘာလဲ။

အမျိုးသားရေးလက္ခဏာဆိုတာ ဘာလဲ။

ယဉ်ကျေးမှု အမွေအနှစ်ဆိုတာ ဘာလဲ ဆိုတာမသိတော့ ...။

နိုင်ငံတော်က ဘယ်လောက်ပဲ အော်နေအော်နေ၊ ဘယ်လောက်ပဲ
ရေးနေ ရေးနေ၊ တို့ အမျိုး သား အမျိုးသမီးတွေ ကိုယ်နဲ့ ဘာမှ မဆိုင်သ
လိုပါလား။

တို့ ဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာတိုင်းရင်းသူ တိုင်းရင်းသားတွေ စိတ်အေးပြီး
နေလိုက်ကြတာ ဒီလိုသာ နေလိုက်ကြမယ် ဆိုရင်တော့ အမျိုးဂုဏ်ဇာ
တိဂုဏ်တွေ တစ်နေ့ မုချမသွေ ပျောက်ကုန်ကြမှာ ပါပဲ။

အမျိုးသားရေးစိတ်အေးနေကြလို့ အမျိုးဂုဏ်ဇာတိဂုဏ်ပျောက်သွား
တဲ့ သာဓကလေးတစ်ခု ကို တင်ပြချင်လို့ ဒီလိုရှည်လျားတဲ့ နိဒါန်းတစ်ခု

ကို ချီလိုက်ရပါတယ်။

ရွာနာမည်ကား စာဗူးရွာ။

လူမျိုးကား ကရင်လူမျိုး။

ကိုးကွယ်သည့်ဘာသာ ဗုဒ္ဓဘာသာ။

စာဗူးရွာလေးဟာ မြို့နဲ့ (၁၅) မိုင်ခရီးဝေးတယ်ဆိုပေမယ့် စီးပွားရေး အချက်အချာကျတဲ့ နေရာလေးတစ်ခုပါ။ မိုးတွင်းအခါ ဂျိုင်းမြစ်ရဲ့ အခွဲ တစ်ခုကနေပြီးတော့ လှေနဲ့ ကုန်ရောင်းကုန်ဝယ် အင်မတန်မှ အဆင်ပြေသလို နွေအခါဆိုရင်လည်း နွားလှည်းလေးနဲ့ လမ်းကိုဖြူးနေ တာပါပဲ။

ဒါကို ကရင်တိုင်းရင်းသားလူမျိုးတွေက စီးပွားရေးအတွက်မမြင်တတ်တော့ လိုတာဆိုရင် မြို့ထဲကိုပဲ ပြေးပြေးပြီး ဝယ်နေကြတာကို မြို့နေသူ ဘာသာခြား ဟာမီးဆိုတဲ့ လူကြီးက စာဗူးရွာကို ရောက် လာပြီး မျက်စိကျသွားတာနဲ့ လူသုံးကုန်ပစ္စည်းဆိုင်တစ်ဆိုင် ထောင်လိုက်ပါတော့တယ်။

စာဗူးရွာသားတွေကလည်း ဟာမီးဆိုင်ရှိနေတာကြောင့် မြို့ကိုအပင်ပန်းခံပြီး မသွားကြတော့ ပါဘူး။ ဟာမီးဆိုင်မှာ ပဲ စုပြုံပြီး ဈေးဝယ်ကြပါတော့တယ်။ ဟာမီးယူထားတဲ့ အမြတ်အစွန်းဟာ လည်း မြို့ရဲ့ အသွားအပြန်စရိတ်နဲ့ ကြည့်ရင် တစ်ရာ နှစ်ရာလောက်ပဲကွာဟတယ်ဆိုတော့ အလွယ် တကူ တစ်ရွာလုံး ဟာမီးဆိုင်မှာ ပဲ ဈေးဝယ်ကြပါတော့တယ်။

စာဗူးရွာရဲ့ အနီးပတ်ဝန်းကျင် သပြေကုန်း၊ ညောင်ကုန်း၊ ရေတွင်းကုန်း စတဲ့ ရွာတွေကပါ ဟာမီးဆိုင်မှာ ပဲ ဈေးစုပြုံပြီးဝယ်ကြတော့ ဟာ

မီးတစ်ယောက် နေ့ချင်းညချင်း ချမ်းသာသွားတယ်။

နောက်ပြီး ဟာမီး စီးပွားရေးတိုးတက်လာတယ်။ အလှကုန်ပစ္စည်း ဆိုင်ရယ်၊ အထည်ဆိုင် ရယ် နှစ်ဆိုင်ထပ်တိုးလာတယ်။ အရောင်းစာ ရေးမတွေကတော့ ရွာနေသူ ကရင်မလေးတွေတချို့ ငှားထားတာပေါ့။

စာပူးရွာမှာ လူရိုးကြီးဦးသာရင်ဆိုတာ ရှိတယ်။ ဦးသာရင်က လယ် သမားပါ။ စာပူးရွာ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ သူ့လယ်တွေ လက်ညှိုးထိုးမလွတ် ပါဘူး။ မိုးဦးကျဆိုတာနဲ့ လယ်သမားအလုပ် စဖို့ ငွေလို လာပြီ။ ဟာမီး ဆီမှာ ပဲ စပါးနောင်ပေးနဲ့ ငွေထုတ်ချေးနေကြပါတယ်။ လက်ပျက်တဲ့ နှစ်နဲ့ ကြုံ ရင် စပါးကိုအပြည့်မပေးနိုင်လည်း ဟာမီးက စေတနာကောင်း လေးနဲ့ ရတယ်ဦး ... လယ်သမားဆို တာကတော့ ဒီလိုပဲပေါ့။ နောင်ပေး နိုင်တဲ့ အခါကျရင် ပေါင်းပေးပေါ့နဲ့ နေလာရာ တစ်နေ့ကျတော့ ဟာမီး ရစရာနောင်ပေးစပါးတွေကို စာရင်းထုတ်ပြလာပါပြီ။

ဘယ်နှစ်ကတော့ စပါး (၅၀) အတိုးနဲ့ ၁၀၀။

ဘယ်နှစ်မှာ တော့ စပါး (၇၀) အတိုးနဲ့ ၁၄၀။

ဘယ်နှစ်မှာ တော့ စပါး (၂၅) အတိုးနဲ့ ၅၀။

စသည် ထုတ်ပြလာတော့ ဦးသာရင် မျက်လုံးပြူးသွားပါပြီ။ ဦးသာရင် အနေနဲ့ ပေးစရာ လည်း ငွေမရှိ ချေစရာလည်း စပါးမရှိတော့ ကာလ ပေါက်ဈေးတန်တဲ့ လယ်တစ်ခင်းပေးလိုက်ရရော။

အဲဒီနေ့ကစပြီး ဟာမီးဟာ လယ်ပိုင်ရှင်လေးဖြစ်လာပါပြီ။ အပေါင် ဆုံးမြေကွက်တွေကလည်း ဟာမီးလက်ထဲမှာ မနည်းရောက်လာနေပါပြီ ။ ဟာမီးရဲ့ လူမျိုးတွေလည်း စာပူးရွာမှာ အိမ်ခြေမနည်း များ လာပါပြီ။

ဒီအခြေအနေကတော့ စာရေးသူတို့ အဘိုးအဘွားစာပူးရွာမှာ ဟာမီး

စဝင်လာတဲ့ အခြေအနေ ပါ။

စာရေးသူတို့ အဖေအမေလက်ထက် ရောက်လာတဲ့ အခါကျတော့ စာမူးရွာတစ်ရွာလုံး ရွာလယ်ခေါင်မှာ ဘာသာခြားတွေ ဖြစ်ကုန်ပါပြီ။ စာမူးရွာသူရွာသားတွေကတော့ ရွာရဲ့ ဝန်းကျင် ယာထဲကိုင်းထဲကို ရောက်နေပါပြီ။ စာမူးရွာ အလယ်ခေါင် လမ်းလေးခွရဲ့ ထိပ်မှာ ဘာသာခြား ဝတ် ကျောင်းကြီးက ဟီးနေပြီ။

ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းကတော့ လုံးဝ ပျောက်ကွယ်သွားပါပြီ။ မြေနေရာပဲ ကျန်ပါတော့ တယ်။ အဲဒီနေရာဟာ ဘာသာခြားတွေ သွားရယိုနေတာပေါ့။ သူတို့ ယူလို့ မရလို့ ကျန်နေတာပါ။ ဒါပေမဲ့ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းနေရာလေးဟာ ဘာသာခြားတွေရဲ့ နွားစားကျက် ဖြစ်သွားရပါတယ်။

စာရေးသူလက်ထက် စာရေးသူတို့ ကိုရင်ဘဝရောက်တော့မှ မြို့နယ်ပါတီကောင်စီဥက္ကဋ္ဌရဲ့ ကျေးဇူးနဲ့ အဲဒီ စာမူးဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းကို ပြန်လည်ကာ ဖော်ထုတ်ပြီး ပညာတတ် မြောင်းမြ ပဇ္ဇောတာရုံကျောင်းတိုက်ထွက် ထီးဖိုးစံရွာသွား ဆရာတော်တစ်ပါးကို ပင့်ပြီး ကျောင်းထိုင် တင်မြှောက်လိုက်မှ စာမူးရွာဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းဆိုတာ ပြန်ပေါ်ထွက်လာတာပါ။

စာရေးသူတို့ ဘေးလက်ထက်လောက်က ဟာမီးချသွားတဲ့ မျိုးစေ့ဟာ စာရေးသူတို့ အဘိုး လက်ထက်မှာ မနည်းပြန့်ပွား လာပြီး စာရေးသူမိဘ လက်ထက်မှာ တော့ ဘာသာခြားတွေက စာရေး သူတို့ လူမျိုးတွေကော လယ်တွေရော ယာတွေရော အကုန်လုံး ဝါးမျိုလိုက်ပါပြီ။

စာရေးသူတို့ လက်ထက်ရောက်မှ တော့ ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့ပါဘူး။ စာရေးသူတို့ လူမျိုးတွေ ကလည်း အကုန်လုံး ဘာသာခြားတွေ ဖြစ်

ကုန်ပါပြီ။

ခလပ်တိုက်ရင်တောင်မှ "ကကျိုက်ထော့သော" တို့ "ဘုရားဘုရား" တို့ "အမေ" တို့ "မတ" တော့ဘဲ "အလာ" ကယ်ပါတဲ့ ။

စာဗူးရွာရဲ့ သမိုင်းကြောင်းကို ကြည့်လိုက်ရင် နှစ်တစ်ရာကျော်ကျော်အတွင်းမှာ ဘာသာခြား တွေ တစ်ရွာလုံး ဝါးမျို လိုက်တာကို စာရှုသူများ သတိထားကြပါကုန်။

အို ... စာရှုသူ ဓမ္မမိတ်ဆွေအပေါင်းတို့ -

တို့ ဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာလူမျိုးတွေ အမျိုးသားရေးစိတ်ဓာတ်မရှိလျှင် အမျိုးဂုဏ် ဇာတိဂုဏ် တွေ ပျောက်ကွယ်ပါလိမ့်မယ်။ အမျိုးဂုဏ် ဇာတိ ဂုဏ်ပျောက်ကွယ်သွားပြီဆိုလို့ ရှိရင် အမျိုးသားရေး လက္ခဏာတွေ ဘယ်မှာ ကျန်တော့မည်နည်း ...။

အခုပဲ တို့ ဗုဒ္ဓဘာသာလူမျိုးတွေကို ကြည့်ပါ။ အာမေဍိတ် ဖြစ်စရာအကြောင်းရှိလို့ -

"ဘုရား ဘုရား" တို့ ...

"ကကျိုက်ထော့သော" တို့ ...

"အမေ" တို့လို အမျိုးဂုဏ် ဇာတိဂုဏ် ပြင်းပြသော အမျိုးသားရေးလက္ခဏာအသံတွေ မကြားရတော့ဘဲ

"အလာ" တဲ့ ...

"အလာကယ်ပါဦး" တဲ့ ...

ဒီလို အသံမျိုးတွေဟာ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာပပျောက်ခြင်းရဲ့ အဓိကကျသော အသံမျိုး တွေပါ။

အိုစာရှုသူ ဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာတိုင်းရင်းသားအပေါင်းတို့ အမျိုးသား
ရဲ့ အရေးကို စိတ်အေး မနေကြဘဲ အမျိုးဂုဏ် ဇာတိဂုဏ် ကိုယ်စီရှိကြ
လျက် အမျိုးသားရေးလက္ခဏာမပျောက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်
ခြင်းဖြင့် မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ကြပါစို့လို့ နိုင်ငံတော်၏
ကိုယ်စား တစ်ဖက်တစ်လမ်းအားဖြင့် ဒီဆောင်းပါးလေးနဲ့ သတိပေး
ရေးသား တိုက်တွန်းလိုက်ရပါ တယ်။
